

Po setkání klubu jsme se nahrnuli do své oblíbené hospůdky k většímu stolu, kde už seděl nějaký osamělý člověk. Před sebou měl pivo a knihu. „Můžeme si přisednout?“ povídám. „Jasně.“ Když jsem po hodině a půl z hospůdky odešel, jeden kamarád se mě zeptal: „Prosím tě, jak ses s cizím člověkem tak rychle dostal k takovým tématům?“ (ke vztahu mezi ním a jeho tátou, a potom i k Ježíši, k odpuštění, k pozvání Ježíše do života a tak). Inspirován otázkou kamaráda jsem se pokusil o malou rekonstrukci vývoje našeho rozhovoru. Vystoupil mi z toho jeden princip, který může být hodně užitečný i Tobě.

Během prvních dvou vět po zavěšení kabátu jsem celkem snadno zjistil, že tenhle nový, mně dosud zcela neznámý „Jirka“, je v Ostravě na čtyřdenní služební cestě. „Co vy tady tak sám jen s knížkou?“ zeptal jsem se ho s bodrým úsměvem, když jsem dosedl na židli vedle něho. „To máte něco pracovního?“ „Ne, to je taková jakoby psychologie.“ „Aha...“ „Pracovní to určitě není. Jsem tu jako programátor, řešíme nějaké zákaznické požadavky.“ Během následujících pár desítek minut jsme se snadno dotkli témat jako: Práce, cestování, jazyky, osobní zájmy, rodina a co já vím, co ještě. Prostě normálka...

A princip, který jsem v tom objevil?

V rámci rozhovoru surfuji po různých tématech a [hledám spojení](#).

Když nějakou shodu najdu, (a) dávám najevo radost a ztotožnění. „To je super, můj brácha taky programuje a můj nejstarší syn taky. Je to moc zajímavý obor...“ Ideální je, když některý z těch náhodných a pro mě dosud neznámých Jirků po chvíli začne klást otázky mně. To se pak můžu snáze a rychleji dostat k osobním věcem. Většinou se cizí čeští Jirkové ale moc neptají; jsem rád, že aspoň sami povídají. A v naprosté většině si se mnou povídají rádi! Našli někoho, kdo jim s opravdovým zájmem naslouchá a zajímá se.

Když se mě takový Jirka sám neptá, jsem dále trpělivě tázavý. Nicméně do hovoru (b) průběžně vkládám drobné prvky vlastní zkušenosti nebo náznaky svého

pohledu. „Říkal jste, že to je knížka o psychologii? To mě už od mládí vždycky moc zajímalo, dokonce i psychiatrii jsem si tak sám pro sebe kdysi studoval...“ Tyhle moje drobné dodatky většinou nějaké otázky z Jirkovy strany vyprodukují.

Celkově (c) jsem ale velmi pozorný, abych nenarušil jeho pohodlí. Tedy jeho ochotu povídat si se mnou. „Vy jste si sem přišel číst a já vás vyrušuju svýma otázkama, že?!“ „To je v pohodě,“ ujistil mě neznámý Jirka a knihu před sebou pro jistotu zavřel!

V rozhovoru tedy surfují po tématech a hledám „rezonanci“. Cokoli se ukáže jako společné téma, to dále použiji; upřímně, se zájmem a současně s vlastní otevřeností. Tím se přirozeně (d) dostávám k určitému spektru témat, která mám promyšlená, promodlená a z mnoha rozhovorů o nich vím, že jsou celkem univerzálně zajímavá pro každého. A umím z nich brzy a přirozeně přejít k Ježíši. Na příklad témata jako: tátové, děti, vztahy, komunikace, ale i téma smrt, reinkarnace a tak. Občas někdo sám otevře i nějaký „duchovní“ předmět, byť ne tak úplně křesťanský.

Takže v první fázi surfují po tématech a hledám spojení, podobnost. Kdekoli můžu, průběžně vyjadřuji zájem a empatii. A v další fázi (e) jdu po hlubších věcech: „Jaké to pro vás je?“ „Jak se v tom cítíte?“ „Co to pro vás znamená?“ „Co vám to přináší?“ „Hm, to musí být náročné...“ „Hm, můj táta pro mě vůbec nebyl na scéně, protože už jako mladý tragicky zemřel“ I když jsem sám třeba neprožil, co mi nový Jirka vypráví, i tak mohu vyjádřit pochopení nebo i soucit.

A ještě jedno malé tajemství zdaru takových rozhovorů: Iniciativa ze strany běžných Jirků přichází spíš výjimečně! Proto aspoň zpočátku (f) podněty citlivě vysílám já. Když se dostaví odezva, je to nádherné. A prozradím Ti, že odezva se dostaví –

v naprosté většině případů! Lidé jsou totiž hladoví po projevech zájmu, úcty, či přízně. Já toho všeho mám dost a dost. A velmi upřímně!

Pane Ježíši, děkuji Ti, že i tohle surfování pro tématech, vyjadřování empatie a zájmu o hlubší věci můžu pozorovat i ve Tvoji službě lidem, kteří Tě obklopovali!